

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Ügyfelem, [REDACTED]
jogi képviselőjeben – a korábban csatolt meghatalmazás alapján - eljárva a IV/1698-1/2016.
ügyiratszámú felhívásra tekintettel az alábbi

alkotmányjogi panasz indítvány **kiegészítést**

terjesztem elő.

Előzmények:

A tisztelt Alkotmánybíróság IV/1698-1/2016. ügyiratszámú tájékoztatásában arra hívott fel, hogy jelöljem meg, az indítványozó mely Alaptörvényben biztosított jogát sértette meg a bírói döntés, és ennek megfelelően egészítsem ki az alkotmányjogi panaszindítványom indokolását.

A felhívásban foglaltakra hivatkozással kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Kfv.II.37.986/2015/6. számú, 2016. június 15. napján kelt ítéletének alaptörvényellenességét, és semmisítse meg azt tekintettel arra, hogy sérti Magyarország Alaptörvényének XV. cikk (1) - (2) bekezdéseit, a XXVIII. cikk (1), valamint a XXIV. cikk (1) bekezdéseit.

INDOKOLÁS

I. Magyarország Alaptörvényben biztosított jogok:

Az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdései kimondják, hogy „A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.”

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése kimondja, hogy „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül birálja el.”

Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése kimondja továbbá, hogy „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV / 1698 - 2 / 2016
Érkezett:	2016 DEC 06.
Példány:	1
Melléklet:	0 db
Kezelőiroda:	<i>mi</i>

II. További releváns jogszabályi rendelkezések:

A közúti közlekedési igazgatási feladatokról, a közúti közlekedési okmányok kiadásáról és visszavonásáról szóló 35/2000 (XI. 30.) BM rendelet 15. § (1) bekezdése:

„Járművezetésre jogosító okmányt a közlekedési igazgatási hatóság nem adhat annak, aki járművezetésre közlekedésbiztonsági szempontból alkalmatlan. E rendelet alkalmazásában közlekedésbiztonsági szempontból járművezetésre alkalmatlannak kell tekinteni azt a személyt,
a) akit a bíróság vagy a szabálysértési hatóság a járművezetéstől jogerősen eltiltott, a határozatban meghatározott ideig, kivéve a 10. § (2) bekezdésében vagy a 32. §-ban szabályozott eseteket,
b) akinek kényszergyógyítását vagy kényszergyógykezelését a bíróság elrendelte, annak időtartamára,
c) akinek a vezetési jogosultsága szünetelését a hatóság jogerős határozatával elrendelte, annak időtartama alatt,
d) akit a bíróság cselekvőképességet kizáró vagy korlátozó gondnokság alá helyezett,
e) akinek a vezetői engedélyét a közúti közlekedési előéleti pontrendszerrel szóló külön jogszabály alapján a Közigazgatási és Elektronikus Közszolgáltatások Központi Hivatala (a továbbiakban: Hivatal) ideiglenesen visszavonta, a visszavonást követően elkezdett utánpótlás elvégzését tanúsító igazolás közlekedési igazgatási hatóságnál történő bemutatásáig.”

24/2005 (IV. 21.) GKM rendelet a közúti járművezetők és a közúti közlekedési szakemberek képzésének és vizsgáztatásának részletes szabályairól (a továbbiakban: GKM rendelet)

15.§ (6) : *„A közlekedési hatóság érvényteleníti azt a vizsgát, amelyet a vizsgázó a közlekedési hatóság félrevezetésével, hamis adatok közlésével, jogszabályban meghatározott feltételek hiányában vagy a vizsgáztatás szabályainak megsértésével tett le. Amennyiben a vizsgaigazolást a közlekedési hatóság már kiadta, a vizsga érvénytelenítéséről szóló jogerős határozatot az ügyfél lakóhelye szerinti fővárosi és megyei kormányhivatal járási (fővárosi kerületi) hivatalának szervezeti egységeként működő okmányirodának (a továbbiakban: okmányiroda) is meg kell küldeni.”*

326/2011. (XII. 28.) Kormányrendelet a közúti közlekedési igazgatási feladatokról, a közúti közlekedési okmányok kiadásáról és visszavonásáról (a továbbiakban: kormányrendelet)

„16. § (1) Járművezetésre jogosító okmányt a közlekedési igazgatási hatóság nem adhat annak, aki járművezetésre közlekedésbiztonsági szempontból alkalmatlan. E rendelet alkalmazásában közlekedésbiztonsági szempontból járművezetésre alkalmatlannak kell tekinteni azt a személyt,
a) akit a bíróság vagy a szabálysértési hatóság a járművezetéstől jogerősen eltiltott, a határozatban meghatározott ideig, kivéve a 37. §-ban szabályozott eseteket,
c) akinek a vezetési jogosultsága szünetelését a hatóság jogerős és végrehajtható határozatával elrendelte, annak időtartama alatt,”

Pp. 221. § (1):

„Az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tény nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.”

Pp. 339/A §:

„A bíróság a közigazgatási határozatot - jogszabály eltérő rendelkezése hiányában - a meghozatalakor alkalmazandó jogszabályok és fennálló tények alapján vizsgálja felül.”

Pp. 339/B. §:

„Mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.”

Pp. 336/A. § (2):

„Ha a közigazgatási eljárás hivatalból indult, vagy a közigazgatási szerv a tényállás-megállapítási kötelezettségének nem tett eleget, a közigazgatási szerv köteles a határozata (a szakhatóság az állásfoglalása) alapjául szolgáló tényállás valóságának bizonyítására, ha azt a felperes vitatja.”

EUMSZ 21. cikk:

„A Szerződésekben és a végrehajtásukra hozott intézkedésekben megállapított korlátozásokkal és feltételekkel minden uniós polgárnak joga van a tagállamok területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz.”

III. Részletes jogi indokolás

Álláspontom szerint a Kúria Kfv.II.37.986/2015/6. számú, 2016. június 15. napján kelt ítéletének alaptörvény-ellenességet a következő tényezők és összefüggések támasztják alá:

1./

Hatóság és bíróság, félrevezetés

Az indítványozónak az alkotmányjogi panasz indítvány mellékleteként csatolt, 2007. 10. 27. napján kelt jelentkezési lap 3. pontjában tett nyilatkozata képezte alapját a hatósági, valamint a bírósági döntéseknek, mely úgy szól, hogy a hatóság a közúti járművezetésre jogosító okmányt nem vonta vissza. Az ítélet 4. oldalának [11] bekezdése e körben rögzíti, hogy a „*bevonás alapjául a 2005. május 31-én kelt, heilbronni bíróság ítélete szolgált, amely rögzítette, hogy a felperest közúti közlekedés veszélyeztetése, a baleset helyszínének engedély nélküli elhagyása – ittas vezetéssel súlyosbítva – miatt elmarasztalta, a vezetői engedélyét visszavonta, és annak ismételt kiadását orvosi-pszichológiai vizsgálat elvégzéséhez kötötte. A felperes jogosítványa kétséget kizáróan visszavonásra került, azt, azaz vezetési jogosultságát pedig csak orvosi-pszichológiai vizsgálatot követően szerezhette volna vissza.*”. Megállapítja továbbá, hogy „*az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy jelen perben a nemzeti szabályokat – a GKM r. 15. § (6) bekezdését – a közlekedési hatóság helytállóan alkalmazta, és a hatósági eljárás megfelelt mind az Irányelvnek, mind pedig a nemzeti rendelkezéseknek.*” A jelentkezési lap indítványozó általi értelmezése a Kúria szerint arra tekintettel hibás, hogy figyelmeztet a hamis nyilatkozattétel következményeire.

Az ítélet nem indokolja meg, hogy milyen alapon kell a bíróságot hatóságnak tekinteni, és milyen okból tévesztette meg a hatóságot az indítványozó, amikor azt állította – helyesen –, hogy a vezetői engedélyét hatóság nem vonta vissza. Hiszen az ítélet maga is megállapítja, hogy a vezetői engedély visszavonásáról a heilbronni bíróság ítélete áll rendelkezésre, tehát nem téveszthette meg az indítványozó a hatóságot akkor, amikor azt állította, hogy vezetői engedélyét hatóság nem vonta vissza. A vezetői engedélyét ugyanis bíróság vonta vissza. Amennyiben a Kúria azt állítja, hogy a bíróságot hatóságnak kell tekinteni, és emiatt az indítványozó hamis nyilatkozatot tett, mellyel

félrevezette a hatóságot, ez a döntésének olyan lényeges része, melyet kellő alaposággal meg kell indokolni, és számot kell róla adni. Erre azonban nem került sor.

Tekintettel arra, hogy az indítványozó vezetői engedélyét nem hatóság vonta vissza, a határozat jogszerűsége szempontjából releváns, hogy a Kúria mivel indokolja, hogy a bíróságot hatóságnak kell tekintetni és ezzel összefüggésben az az indokolás is hiányzik, amely a hatósági félrevezetést támasztja alá a következők miatt:

A Kúria ítéletében a határozat jogszerűségét azzal is indokolja, hogy kimondja, indítványozó a „*hatóságok megtévesztésével jutott új vezetői engedély birtokába*”.

E körben előadom, hogy a GKM rendelet 15. § (6) bekezdésében rögzített „félrevezetés” fogalmilag a következő követelményeket feltételezi:

- a) A nyilatkozat megtételekor objektíve hamis adatközlést kellett volna megvalósítania,
- b) Az indítványozó tudatának az adatközléskor át kellett volna fognia, hogy a nyilatkozata nem felel meg a valóságnak,
- c) Indítványozónak a hatóság megtévesztése céljával kellett volna megtennie a vezetői engedélyével kapcsolatos hamis nyilatkozatot, és
- d) abból az okból kellett volna félrevezetnie a hatóságot, hogy őt a hatóság vizsgára tudja bocsátani.

Ezen, a félrevezetést alátámasztó követelmények egyike sem nyert igazolást, és a kúriai indokolás sem tartalmaz érveket arra vonatkozóan, hogy hogyan valósult meg az állítólagos félrevezetés.

Indítványozó a jelentkezési lap 3. pontjában tett nyilatkozatával nem tévesztette meg objektíve a hatóságot, mert nem hatóság, hanem egy német bíróság vonta vissza a vezetői engedélyt. A hatóság által rendelkezésre bocsátott jelentkezési lap különbséget tesz bíróság, hatóság és rendőrség között (szabálysértési hatóság), ekként álláspontom szerint nem kellett indítványozónak arra a következtetésre jutnia, hogy a 3. pontban tett nyilatkozata a bírósági visszavonásra is vonatkozik, ha az csak a hatóság kifejezést tartalmazza. Különösen nem várható el ez a jogi nyelvvezetben járatlan laikus személytől. Amennyiben a nyilatkozat tartalmát a bírósági határozatra is értenie kellett volna az indítványozónak, ezt kifejezetten tartalmaznia kellett volna a kérdésnek úgy, mint ahogy azt a nyilatkozási lap más kérdései is tartalmazzák. (pl. a 2.: „*A járművezetéstől a bíróság, illetve szabálysértési hatóság jogerősen eltiltotta-e?*”) A német bíróságról éppen annyira nem állítható, hogy hatóság, mint ahogy a magyar bíróságról sem. Ekként az ítélet [11] pontjában foglalt indokolás követhetetlen, megalapozatlan, ekként a józan gondolkodás kívánalmával ellentétes. Hangsúlyozom, hogy nemcsak a jelentkezési lap terminológiája, hanem a mindennapi nyelvhasználat is különbséget tesz bíróság és hatóság között.

Indítványozó tudata az adatközléskor nem fogta át, hogy hamis adatot közöl és nem is kellett tudnia, hogy hamis adatközlést valósít meg. Indítványozó nem tudta, és nem is tudhatta, hogy ha német bíróság vonta vissza a vezetői engedélyét, akkor a jelentkezési lap 3. pontját - mely szerint „vezetői engedélyemet hatóság visszavonta” - „igen”-el kellene megválaszolnia.

Az indítványozó tudta, hogy a vezetői engedélyét német bíróság vonta vissza, azonban a korlátozás, amely alatt nem szerezhethet vezetői engedélyt, már régen lejárt a járművezetői engedély megszerzésére irányuló jelentkezési lap aláírásakor, ekként a magyar járművezetői vizsgákra engedés tekintetében semmilyen relevanciával nem bírtak.

A hatóság nem arra tekintettel érvénytelenítette a vizsgákat, hogy nem tudott arról a körülményről, mely szerint indítványozó német vezetői engedélye német bíróság által korábban visszavonásra került. Az indítványozó akkor is jogosult lenne a magyar vezetői engedélye megszerzéséhez

szükséges vizsgák letételére, ha a 3. pontban azt nyilatkozta volna, hogy a vezetői engedélyét német hatóság visszavonta. A hatóságnak ilyen nyilatkozat mellett is engedélyeznie kellett volna a járművezetői vizsgák letételét. Magyarországon egy korábban visszavont német vezetői engedély nem akadályozta annak, hogy sikeres magyar járművezetői engedély megszerzésére irányuló vizsgák letételét követően ismét vezetői engedélyt szerezzen a kérelmező.

Álláspontom szerint a tisztességes tárgyaláshoz való jog, és a tisztességes eljárás sérelme azzal is megvalósul, hogy a Kúria elmulasztotta megindokolni, hogy az indítványozó milyen okból vezette félre a hatóságot, és így milyen okból alapozza meg a határozat jogszerűségét kérelmező azon nyilatkozata „*hogy a járművezetéstől a bíróság, illetve a szabálysértési hatóság jogerősen nem tiltotta el.*” Az ítélet indokolása e körben semmilyen külön rendelkezést nem tartalmaz. A Kúria ekként nem indokolta meg, hogy indítványozó eltiltással kapcsolatos nyilatkozata milyen okból vezetett jogszerűen a járművezetői vizsgái érvénytelenítéséhez.

A kúriai ítélet indokolásában foglalt rendelkezések közül kizárólag a következő, homályos és általános részt lehet csak ide vonatkoztatni: „*A Kúria egyetért azzal, hogy a felperesnek a felülvizsgálati eljárásban előterjesztett nyilatkozata megalapozatlan állításokat tartalmaz, amellyel ellentétben az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, miszerint a tényállás teljes egészében tisztázott és rögzített volt az alperesi határozatban, és annak alapján jogszerű döntést hozott a hatóság a felperes ügyében.*”

Indítványozó az eltiltásra vonatkozó kérdéssel kapcsolatosan helyes választ adott, így nem sértette meg a Kormányrendelet 16. § (1) a) pontját. Ezzel az állítással ellentétes tény, adat, bizonyíték az ügyben sem áll rendelkezésre. Erre tekintettel az indítványozó az eltiltással kapcsolatos nyilatkozatával nem tévesztette meg a hatóságot, és erre alapítani nem lehet a határozat jogszerűségét sem, és nem lehet kellő indokolás nélkül önkényesen azt állítani, hogy a tényállás teljes körűen feltárássra került. Az ítélet nem tér ki arra, hogy az eltiltással kapcsolatosan a Kúria milyen bizonyítékot vett irányadónak, és azt miként értékelte, valamint arra sem, hogy a nyilatkozat milyen okokra tekintettel támasztja alá a határozat jogszerűségét. Ekként az ítélet indokolása formális, nem állapítható ugyanis meg, hogy az eltiltással kapcsolatban mi a bíróság álláspontja az indítványozónak az ügy során előadott érveivel szemben. Ez ellentétes az eljárásjogban szabályozott, fentiekben idézett Pp. 221.§ (1) rendelkezésével.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog tartalmazza azt a követelményt is, hogy a bíróságnak a döntés alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel kell bemutatni, az indokolásnak kellő mértékűnek kell lenni. Kifejtésre került, hogy ez az alkotmányos előírás a bíróságot az eljárási törvényben foglaltak szerint kötelezheti (7/2013. (III. 1.) AB határozat [33]). A Pp. fentiekben idézett 221 § rendelkezései tartalmazzák az indokolásra vonatkozó eljárási szabályokat. Ezekre tekintettel megállapítható, hogy a Kúria ítéletének indokolása releváns kérdések vonatkozásában hiányos, így a tisztességes tárgyalás és az ügyek tisztességes módon való intézése követelményének megsértésével állunk szemben. Megállapítható továbbá, hogy a t. Alkotmánybíróság gyakorlata alapján a tisztességes eljáráshoz fűződő jog magába foglalja a hatékony bírói jogvédelem követelményét, mely azt jelenti, hogy a bíróságnak lehetősége van, sőt kötelessége érdemben dönteni, és felülvizsgálni az előtte eljár jogorvoslati fórum indokolását, érveit. A kúriai ítélet indokolásából nem állapítható meg ugyanis, hogy a bíróságnak mi volt az álláspontja az indítványozó által előadott érvekkel összefüggésben, különösen nem magyarázza meg az ítélet, hogy az eltiltással kapcsolatosan milyen okból látja alperes határozatát megalapozottnak.

2./

Orvosi-pszichológiai szakvélemény

A kúria ítélete sérti az Alaptörvény XV. cikk (1) – (2) bekezdéseiben rögzített egyenlőség elvét, és a diszkrimináció tilalmát az alábbiakra tekintettel.

Az ítélet rögzíti, hogy „A felperes jogosítványa kétséget kizáróan visszavonásra került, azt, azaz vezetési jogosultságát pedig csak az előírt orvosi-pszichológiai vizsgálatot követően szerezhette volna vissza. A felperes ezzel szemben a német előírásokat és a közösségi jogot megkerülve, a magyar hatóságok megtévesztésével jutott új vezetői engedély birtokába.” E körben rögzíti továbbá, hogy „Az Európai Unió szerződés megsértésére vonatkozó felperesi értelmezése ellentétben áll az Irányelv Preambulumában kifejtettekkel, amennyiben a vezetői engedélyek elismerése szempontjából az Unió területe egy egységként kezelendő, a tagállamok hatóságai figyelemmel vannak egy konkrét vezetői jogosultság értékelésekor a már tagállamban felmerült releváns eseményekre.” , „Így téves a felperes azon állítása, miszerint az alperes nem vehette volna figyelembe egy más tagállam által előírt orvosi-pszichológiai vizsgálatra való kötelezést”.

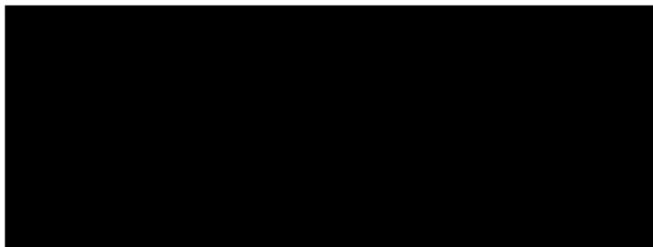
Az idézeteket értelmezve azt a következtetést lehet levonni, hogy a Kúria álláspontja szerint felperes akkor kaphatott volna vezetői engedélyt, amennyiben orvos-pszichológiai vizsgálatot elvégeztet. Ez tehát azt jelentené, hogy felperesnek a német jogban előírt orvosi-pszichológiai vizsgálatnak és a magyar jogszabályi előírásoknak egyaránt meg kellene felelnie ahhoz, hogy jogszerűen kerüljön részére vezetői engedély kiállításra. A kúriai logika alapján tehát felperes hiába kérelmezte Magyarországon a vezetői engedély megszerzésére irányuló járművezetői vizsgákat a magyar jog alapján, és teljesítette a magyar jogban előírt feltételeket – mely elismerésre is került - a német jogban előírt orvosi-pszichológiai vizsgálatot is teljesítenie kellett volna ahhoz, hogy magyar vezetői engedélyt szerezzen. A kúriai indokolás ezt az Unió területi egységéből vezeti le. Felhívom a t. Alkotmánybíróságot figyelmét arra, hogy az Unió nem értelmezhető jogi egységként, és nem létezik uniós vezetői engedély sem. Az egyes nemzetállamok belső jogszabályai határozzák meg a vezetői engedély megszerzésének, visszavonásának, megszüntetésének feltételeit. A magyar joganyag nem ismeri a német jogban előírt orvosi-pszichológiai szakvéleményt, mint a vezetői engedély megszerzéséhez szükséges feltételt. A tagállamok között e tekintetben jogharmonizáció ezidáig nem valósult meg. Így a kúriai álláspont, mely szerint felperes vezetői engedélyét az előírt orvosi-pszichológiai vizsgálatot követően szerezhette volna vissza, különbségtételt rögzít a Magyarországon kérelmező magyar állampolgárok és a Magyarországon kérelmező nem magyar, jelen esetben német felperes között. A Magyarországon kérelmező magyar állampolgároknak nem kell a vezetői engedély megszerzéséhez orvosi-pszichológiai vizsgálatot elvégeznie. Felperesnek is csak akkor kellett volna ezt tennie, ha Németországban kérelmezi a német vezetői engedély megszerzésére irányuló vizsgák letételét. Ő azonban az EUMSZ 21. cikkében rögzített szabad mozgás jogával élve más tagállam, Magyarország joghatósága alatt terjesztett elő vezetői engedély iránti kérelmet és kérelmezte a járművezetői vizsgák letételét. Ekként irreleváns, hogy Németországban milyen feltételei lennének a német vezetői engedély megszerzésének.

Az Alaptörvényben rögzített törvény előtti egyenlőség elve elsősorban azt jelenti, hogy a jogi szabályozás mindenkire egyformán vonatkozik. A jogokat a XV. cikk (2) bekezdésében felsorolt helyzetek szerinti különbségtétel nélkül kell biztosítani. A t. Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a megkülönböztetés ellentétes az Alaptörvénnyel, ha a jogalkalmazó az egymással összehasonlítható, az adott kérdés szempontjából azonos csoportba tartozó jogalanyok között anélkül tesz különbséget, hogy annak alkotmányos indoka lenne. Megállapítható a kifejtettek alapján, hogy a Kúria a vezetői engedély szempontjából azonos csoportba tartozó jogalanyok (vezetői engedélyt kérelmezők) között anélkül tett különbséget, hogy annak alkotmányos indoka lenne.

A kifejtettekre hivatkozással kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Kfv.II.37.986/2015/6. számú, 2016. június 15. napján kelt ítéletének alaptörvényellenességét, és semmisítse meg azt tekintettel arra, hogy sérti Magyarország Alaptörvényének XV. cikk (1) - (2) bekezdéseit, a XXVIII. cikk (1), valamint a XXIV. cikk (1) bekezdéseit.

Budapest, 2016. november 30.

Tisztelettel:

Tisztelt Alkotmánybíróság!
Cím: 1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

alkotmányjogi panasz indítvány
kiegészítése

indítványozónak

**a t. Budapest Környéki Közigazgatási és
Munkaügyi Bíróság előtt folyamatban volt
6.K.27.279/2014. számú peres eljárást követő
kúriai felülvizsgálati eljárás során hozott
Kfv.II.37.986/2015/6. számú ítélet ellen.**

**Alkotmánybírósági ügyszám:
IV/1698-1/2016.**